

Skimrande diplomkonsert

MUSIK

Berwaldhallen: Diplomkonsert.
Medverkande: Radiosymfonikerna.
Dirigent: Ansgar Krook.
Solist: Amus Kerstin Andersson, violin.

■■■ Det var folkvandring, det var Musikhögskoleelevers diplomkonsert i Berwaldhallen i tisdags. I spetsen för Radiosymfonikerna, som välvilligt ställt sig till förfogande, syntes Ansgar Krook. I den magra återväxten bland svenska dirigenter är han utan tveivel en kommande man. Hittills har han framför allt visat sig ha god hand med 1900-talsmusik.

Att intresset ändå främst fokuserades på violinisten Amus Kerstin Andersson är begripligt. Hon är dalkulla, hon är blond som den svenska folkvisan och bara 21 år.

Amus Kerstin hade tagit sig an Beethovens väldiga och avklarade violinkonsert, musik från de elyseiska fälten som talar om sinnets jämvikt och ger en antydning om vad ren skönhet skulle kunna vara.

Skulle detta vara musik för unga personer? Jag vet inte. Men jag vet att Beethovens violinkonsert är musik för Amus Kerstin Andersson.

Hon har för det första ett alldeles harmoniskt förhållande till sitt instrument, tonen är utomordentligt jämn och skön, den har en tät kärna. För det andra är hon genom sin lärare Leo Berlin delaktig i traditionen från den tyske mästaren Georg Kulenkampff. Detta innebär just en klassisk hållning till Beethovens konserten men med en rikedom av lyrisisk-poetiska övertoner som håller sig långt borta från det sensuella svajandet.

Men vad betyder den klassiska hållningen för Amus Kerstins Beethoven? Jo, att hon sedan hon pejlatt in sig via uppåttigande oktaver och improvisatoriska upptakter startade ett spel där mängden av brutna treklanger och passager fick bli vad de ska vara hos Beethoven: atomiserad sång eller skimrande stoft, cirklande runt tät materia som de berömda ringarna runt planeten Saturnus.

Att all denna behärskning, inte minst på intonationsplanet, talar mer om koncentrerad erfaren-

het än om tvångströja var det allra märkligaste i Amus Kerstins Beethoven-tolkning. Vad som ännu fattas är kontraster och förmågan att färga om material som upprepas inte en utan många gånger.

■■■ Ansgar Krook visade sig inte bara som en följsam ackompanjator. Med glada ögonkast signalerade han små finesser han hittat i partituret och kommunikationen med Radiosymfonikerna tycktes fungera. Krook visade sig dessutom ha både greppet och intentionerna för outhärliga vertyren till Webers "Friskeytten".

Men slagtekniken hann inte riktigt med. Krook ville så plastiskt åskådliggöra sina klangidéer att han många gånger tappade artikulationen och andningen mellan fraserna (som de erfarna musikerna ändå hittade på egen hand). Det hände också att han i sin iver att dämpa ett ackompanjemang också dämpade en sologrupp etc. Men de små tekniska defekterna kommer att försvinna av sig själva, bara Ansgar Krook får tillfälle att skaffa sig den nödvändiga rutinen. För han är inte ointressant.

LEIF AARE